

அறுகம்புல்லின் சிறப்பு

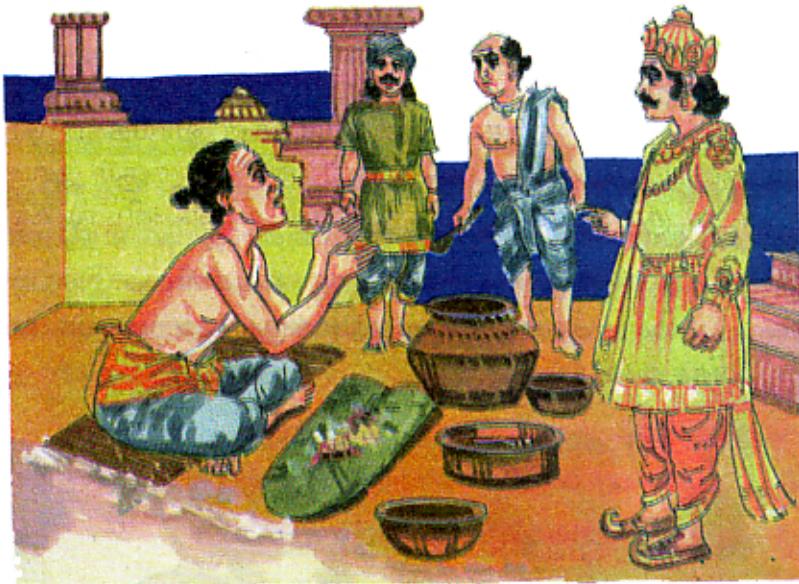
ஜனக மகாராஜன் என்பவன் மிதிலாபுரி என்ற பட்டணத்திலிருந்து ஆட்சி புரிந்தான். அவன் நற்குண நல்லியல்புகள் வாய்க்கப் பெற்றவன். ஆனால், தன்னை விட மேலான வேறெந்தப் பரம்பொருளும் இல்லை என்ற அகந்தை அவனிடம் சூடுகொண்டிருந்தது. அதுவே அவனிடங் காணப்பட்ட குறைபாடாகும்.

ஜனகனின் அகங்காரத்தைப் போக்கி அவனை நல்வழிப்படுத்த விநாயகப் பெருமான் திருவுளங் கொண்டார். பெருநோய் கொண்ட உடம்புடன் ஓர் ஏழை அந்தனர் வடிவமெடுத்து அரண்மனை வாயிலை அடைந்தார். வாயிற் காவலர்கள் அவரின் தோற்றுத்தைக் கண்டு உள்ளே செல்ல அனுமதிக்காது, அரசனிடஞ் சென்று முறையிட்டனர். பசியோடு ஓர் அந்தனர் வந்திருப்பதாகக் கூறினர்.

மன்னன் வியப்புற்றான். இதுவரை யாரும் பசிக்காக யாசகங் கேட்டு வரவில்லை. அதனால் உடனே அழைத்து வரும்படி கட்டளையிட வேதியரும் அரசன் முன் சென்றார். வேந்தன் “உமக்கு என்ன வேண்டும்?” எனக்

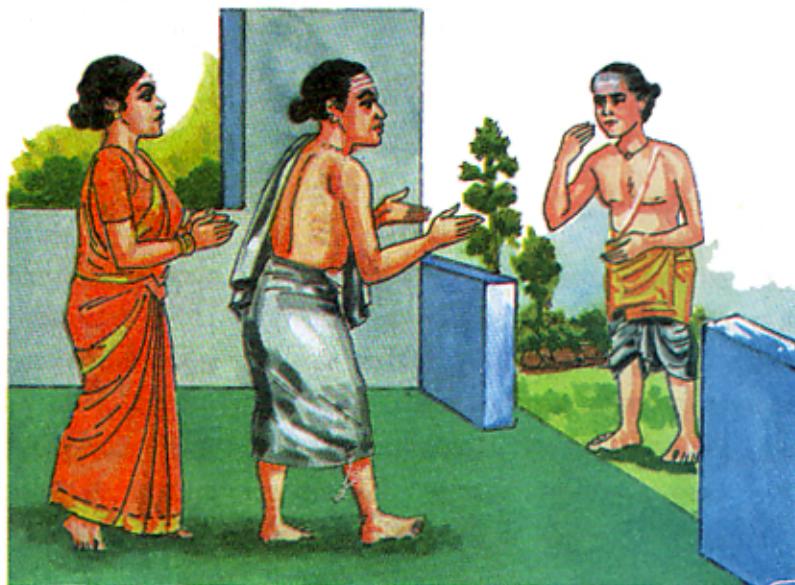
கேட்டான். “என் பசியைப் போக்க வேண்டும்” என்று பதிலிறுத்தார் வேதியர்.

மன்னன் அவருக்கு உணவு பரிமாறச் சொன்னான். இடப்பட்ட உணவை ஒரு கணப்பொழுதில் உண்டுவிட்டார். அவர் உண்ண உண்ண உணவைப் பரிமாறிய வண்ணம் இருந்தனர். அரண்மனையில் இருந்த உணவுப் பொருள்கள் எல்லாம் தீர்ந்து போயின; தானியக் கிடங்கும் வெறுமையானது. ஆனால் வேதியரின் பசி தீர்ந்தபாடில்லை. அவரின் பசியைப் போக்குவதற்காக ஊர் மக்களிடம் இருந்த உணவுப் பொருள்களையும் கொண்டு வந்து கொடுத்தனர். அப்பொழுதும் வேதியர் “பசி; பசி” என்றே பரிதவித்தார். மன்னனுக்கு என்ன செய்வது என்று தெரியவில்லை. “வேதியரே, எம்மால் இதற்கு மேல் தர எதுவும் இல்லை. அதனால் உம் பசி தீர் ஏற்ற இடத்தை நாடிச் செல்லாம்” என்று வேந்தன் கூறினான்.

வேதியருக்குக் கோபம் வந்தது. “வந்தவர்க்கெல்லாம் வாரி வழங்குகின்றேன்” என்று பெருமைப்பட்டுக் கொள்ளும் உன் இலட்சணம் விடுதானா? வேறு இடம் செல்லச் சொல்லுகிறாயே! “நானே பரம்பொருள் சின அகந்தத கொள்ளாதே” என்று கூறிவிட்டு வெளியேறினார். தன்னுடைய அகங்காரம் இந்த வேதியரால் தவிடு பொடியாகி விட்டதே என்று வேந்தன் வேதனையற்றான்.

அந்த நகரிலே திரிசுரன் என்னும் பரம ஏழை வசித்து வந்தான். அவன் மனைவி விரோசனை. இருவரும் விநாயகரை இடையறாது வழிபடும் பக்தர்கள். அரண்மனையிலிருந்து வெளியேறிய வேதியர் அவர்களின் வீட்டுக்குத்தான் சென்றார். வேதியரைக் கண்டதும் அவர்கள் மனமகிழ்ச்சியடன் வரவேற்றனர். “அன்பனே, என் பசியைப் போக்கிக் கொள்ள அரண்மனைக்குச் சென்றேன். அரசன் கொடுத்த உணவு எனக்குப் போதவில்லை. அதனால் உன்னை நாடி வந்தேன்” என்று கனிவோடு வேதியர் கூறினார். “இப்போது எங்களிடம் இருப்பதெல்லாம் விநாயகருக்குப் பூசை செய்து வைத்திருக்கும் அறுகம்புல்லே” என்று திரிசுரனும் விரோசனையும் கூறினார்.

அதனைக் கேட்ட வேதியர், “விருப்பமின்றிக் கொடுக்கும் கோடி பொன்னை விட, விருப்பமுடன் கொடுக்குஞ் சிறு பொருளும் எனக்கு விருப்பமுடையதே. அதனால் அறுகம்புல்லையே கொடுங்கள்” என்றார். விரோசனை அறுகம் புல்லை எடுத்து வந்து வேதியர் கையிலே கொடுக்க, அவர் அதை வாயிலிட்டு மென்று விழுங்கினார். அவரின் வயிறு நிறைந்து விட்டது. பசியும் நீங்கியது.

அந்தக் கணமே திரிசரனுடைய குடிசை பெரிய மாளிகையாயிற்று. சகல செல்வங்களும் நிரம்பி வழிந்தன. இருவரும் வியப்புற்று வேதியரை நோக்கினர். அவர் தம் சுயஉருவத்தைக் காட்டி அருள் பாலித்தார்.

அதேசமயம் மிதிலாபுரிப் பட்டணத்தில் வசித்த அனைவர் வீடுகளிலும் செல்வம் செழித்தது. அரண்மனையிலும் ஏராளமான செல்வம் பெருகியது. தமக்கு நற்புத்தி புகட்டவே விநாயகர் இவ்வாறு லீலை புரிந்தார் என வேந்தனும் உனர்ந்தான். அவனது ஆணவழும் ஒழிந்தது. அகந்தையோடு வழங்கப்பட்ட அரண்மனை உணவை விட அன்போடு வழங்கப்பட்ட அறுகம்புல் உயர்வானது என்பதை இக்கதை விளக்குகிறது.

**அகம்பாவம் கொள்ளாது
எந்நானும் வாழ்வோம்.**

பமிற்சி

சுருக்கமான விடை எழுதுங்கள்.

- (1) மிதிலாபுரியை ஆண்ட மன்னன் யார்?
- (2) விநாயகப் பெருமான் வேதியர் வடிவங் கொண்டு மன்னனிடம் ஏன் வந்தார்?
- (3) வேதியர் மன்னனிடம் என்ன கேட்டார்?
- (4) மன்னன் வழங்கிய உணவுகள் அனைத்தையும் வேதியர் என்ன செய்தார்?
- (5) விநாயகரை வழிபட்டு வாழ்ந்த ஏழைத் தம்பதியினரின் பெயர்களைக் கூறுக.
- (6) அவர்களிடம் வந்த வேதியர் யாது கூறினார்?
- (7) அவர்கள் வேதியருக்குக் கொடுத்த உணவு யாது?
- (8) இதனால் மிதிலாபுரியில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் யாவை?
- (9) மிதிலாபுரி மன்னனிடம் காணப்பட்ட குறைபாடு என்ன?
- (10) திரிசரனிடம் காணப்பட்ட நல்ல பண்பு யாது?

செயற்பாடு

* இனக மகாராசனின் கதையில் வரும் பாத்திரங்களை ஏற்று நாடகமாக நடியுங்கள்.